

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **V. M.**, právně zastoupený JUDr. Alžbětou Prchalovou, advokátkou se sídlem Brno, Dřevařská 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 31/2004 - 26 ze dne 15. 10. 2004,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Napadeným rozsudkem byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-196/VL-10-11-2004 ze dne 28. 1. 2004, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“ nebo „ZA“). Krajský soud neshledal důvodnost žaloby, když zjistil, že správní orgán shromáždil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) ZA. Zároveň nebyla ze strany soudu shledána žádná procesní pochybení žalovaného ve správním řízení. Proto soud žalobu s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

V kasační stížnosti podané k poštovní přepravě dne 23. 12. 2004 jako její důvody označil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Vytýká přitom krajskému soudu, že při svém rozhodování vyšel ze skutkového stavu zjištěného ve správním řízení, který však nemá oporu ve spisech. Správní orgán měl pochybit při aplikaci správního uvážení a subsumpci konkrétní skutkové situace pod neurčitý právní pojem. Dovojuje proto, že jak rozhodnutí správního orgánu i soudu jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; z těchto důvodů stěžovatel požaduje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V doplnění kasační stížnosti pak stěžovatel poukázal na údajnou provázanost ukrajinských státních orgánů s mafií, vyjádřil své přesvědčení, že je ve státě původu pronásledován ve smyslu azylového zákona

a že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 ZA. Stěžovatel rovněž požádal Nejvyšší správní soud, aby jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že kasační stížností napadený rozsudek byl stěžovateli doručován do vlastních rukou prostřednictvím držitele poštovní licence, a to na adresu B., M. 19. Podle úředního záznamu v soudním spise, jakož i podle informace o pohybu cizince z Evidence žadatelů o azyl založené v soudním spise, byl stěžovateli ode dne 19. 8. 2004 na uvedené adrese povolen pobyt mimo pobytové středisko. Zásilka obsahující kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu však byla soudu vrácena zpět spolu s přípisem držitele poštovní licence, podle kterého nebyla zásilka v úložné době vyžádána. Podle záznamu na vrácené zásilce byla zásilka dne 15. 11. 2004 uložena na provozovně držitele poštovní licence a stejného dne bylo toto oznámení stěžovateli oznámeno spolu s výzvou k vyzvednutí si zásilky. Dne 25. 11. 2004 měla být stěžovateli učiněna druhá výzva k vyzvednutí si zásilky. Zásilka s rozsudkem krajského soudu byla na poště uložena do 30. 11. 2004. Součástí spisu je i doručenko pro doručení soudním doručovatelem, podle níž si stěžovatel převzal rozsudek dne 22. 12. 2004 od soudního doručovatele. Jako adresa stěžovatele je na této doručence uvedeno: B., M. 19. Kasační stížnost pak byla stěžovatelem adresována krajskému soudu a podána k poštovní přepravě dne 23. 12. 2004, což vyplývá z přiložené obálky.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty podle tohoto ustanovení nelze prominout. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 3 téhož ustanovení připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Podle § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak. V souladu s § 106 odst. 4 s. ř. s. se kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, přičemž lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Podle § 42 odst. 5 s. ř. s. se pro způsob doručování užijí obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení, nestanoví-li tento zákon jinak. Podle § 46 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), nebyl-li adresát písemnosti, která má být doručena do vlastních rukou, zastižena, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, písemnost se uloží a adresát se vhodným způsobem vyzve, aby si písemnost vyzvedl. Nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Podle § 46 odst. 5 o. s. ř. není-li zjištěn opak, má se za to, že se adresát v místě doručení zdržoval. Podle § 50e odst. 4 o. s. ř. doručenko, která splňuje stanovené náležitosti, je veřejnou listinou. Podle § 134 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. platí, že listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o nařízení nebo prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Podle § 133 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. pak skutečnost, pro kterou je v zákoně stanovena domněnka, jež připouští důkaz pak, má soud za prokázanu, pokud v řízení nevyšel najevo opak.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána opožděně.

V daném případě byl rozsudek krajského soudu doručován držitelem poštovní licence na adresu, na které byl stěžovateli povolen pobyt a na níž se měl podle evidence pobytu žadatelů o azyl v době doručování písemnosti zdržovat. Ze záznamu na vrácené zásilce vyplývá, že zásilka obsahující napadený rozsudek byla uložena dne 15. 11. 2004 na provozovně držitele poštovní licence; ze záznamu naopak nevyplývá, že by se adresát zásilky v místě doručování v době pokusu o doručení nezdržoval. Podle Evidence žadatelů o azyl měl stěžovatel v době doručování rozsudku, jakož i po celou úložnou dobu, na uvedené adrese nahlášen svůj pobyt. Na dokladu o doručení rozsudku prostřednictvím soudního doručovatele ze dne 22. 12. 2004 je rovněž u stěžovatele uvedena adresa B., M. 19. Stěžovatel ani v kasační stížnosti netvrdil, že by se na uvedené adrese v době doručování nezdržoval, když za takové tvrzení nelze bez dalšího považovat uvedení odlišné adresy pobytu v záhlaví kasační stížnosti. Proto má Nejvyšší správní soud za prokázané, že se stěžovatel v místě doručování v době pokusu o doručení zdržoval (§ 46 odst. 5 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že doručenka, jež je založena v soudním spise, obsahuje všechny náležitosti stanovené právním řádem, je tato doručenka veřejnou listinou, a jako taková potvrzuje pravdivost toho, co je v ní potvrzeno, není-li prokázán opak (§ 50e odst. 4 o. s. ř. ve spojení s § 134 o. s. ř.). S ohledem na výše uvedenou právní úpravu považuje Nejvyšší správní soud údaje obsažené v záznamu provedeném držitelem poštovní licence na vrácené zásilce za prokázané.

Z výše uvedeného má tedy Nejvyšší správní soud za prokázané, že zásilka obsahující rozsudek byla uložena dne 15. 11. 2004 u držitele poštovní licence a že stěžovatel byl o tomto uložení právním řádem předpokládaným způsobem vyrozuměn. Lhůta 10 dnů od uložení zásilky podle § 46 odst. 4 o. s. ř. tak začala běžet ve čtvrtek 16. 11. 2004 a skončila v pondělí 27. 11. 2004. Vzhledem k tomu, že si stěžovatel do tohoto dne přes řádně učiněnou výzvu zásilku nevyzvedl, je nutno tento den považovat za den doručení napadeného rozsudku krajského soudu, a to i v případě, že by se stěžovatel o uložení zásilky nedozvěděl (§ 46 odst. 4 o. s. ř.). Uvedený závěr o nastoupení fikce doručení zásilky platí i přesto, že stěžovatel v kasační stížnosti jako den doručení uvádí datum 22. 12. 2004, tedy datum, kdy mu bylo rozhodnutí předáno soudním doručovatelem. K tomu soud v souladu se svou konstantní judikaturou uvádí, že za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti, nelze považovat den, kdy stěžovatel zásilku osobně převzal, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula desetidenní úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 15/2004 - 34 ze dne 24. 2. 2004). Klíčové pro posouzení nastoupení fikce je otázka, zda se stěžovatel v místě doručení zdržoval. Vzhledem k tomu, že v soudním spise jsou založeny podklady svědčící domněnce zdržování se stěžovatele v tomto místě a stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí nic, co by skutečnosti rozhodné pro aplikaci uvedené domněnky zpochybňovalo, má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovateli bylo rozhodnutí krajského soudu doručeno na základě uplatnění fikce doručení dne 27. 11. 2004. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti tedy začala běžet v úterý 28. 11. 2004 a skončila v souladu s výše cit. ustanoveními s. ř. s. v pondělí 10. 12. 2004, což byl také poslední den, kdy bylo možné předat kasační stížnost buď Krajskému soudu v Ostravě, nebo Nejvyššímu správnímu soudu, popř. jednomu z uvedených soudů tuto stížnost zaslat prostřednictvím držitele poštovní licence. Jak Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, stěžovatel v dané věci adresoval kasační stížnost sice správnému soudu, tj. Krajskému soudu v Ostravě, avšak podal ji k poštovní přepravě až ve čtvrtek 23. 12. 2004, tj. po lhůtě k podání kasační stížnosti stanovené v § 106 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud byl proto nucen kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat její důvodností. S přihlédnutím k § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu